

László Erzsébet: Vészhelyzet karácsonykor

Egy nő támolygott be az Egyesített Kórház főkapuján. A nőgyógyászati ügyelet felé botladozott, sötét volt, az épület kihalt. Karácsony előestéje volt, csendes minden.

A folyosót egy kapu választotta ketté, azon áthaladva előzetes diagnózist kapott minden páciens. Meghatározta a baj súlyosságát, szükséges-e emberi diagnózis, vagy megfelel-e az automata diagnosztikus eljárás is.

A nő hangosan nyögdécselve botladozott a kapu felé. A hasát fogta, arca időnként eltorzult. Ahogy a kapun átlépett, életbe lépett a vészjelzés, és a falon eddig töltőn pihenő ápolórobotok egy pillanat alatt a nő köré gurultak egy hordággal, azonnal lezárult a folyosó két vége, majd az ablakok is, és életbe lépett a vészhelyzeti protokoll.

A rendszer ugyanis nem látott még ilyet. Úgy érezte, hogy a nőnek minden szervéből kettő van, de a szívek nem egyszerre dobognak, és a gyorsabban verő, kisebb szív a nő altestén belül helyezkedik el.

Az egyik ápolórobot arca helyén levő képernyőn egyszer csak megjelent az ügyeletes orvos képe.

- Kérem, segítsenek! – suttogta a nő kétségbeesetten. – Gyermekeket fogok szülni!

De nem kapott azonnal ellátást. Az ügyeletes orvos szemmel láthatóan lebénult a döbbenettől. Mikor magához tért, kért még egy gyors szkennelést az ápolórobotoktól, majd élő képet, és azon keresztül szemügyre vette a nő feldagadt testét. Rögtön riasztotta a főorvost és a kórházigazgatót, majd gondos mérlegelés után a nőt egy karanténzobába irányította.

Fél órán belül azért felpörögtek az események. Többszöri villámgyors ellenőrzés után – mely során kizárták a fertőző betegségek jelenlétét – emberi ápolónők, és orvosok lepték el a nő szobáját.

A nő teste felett ott lebegett a magzat életnagyságú, és valós idejű háromdimenziós képe. Látni lehetett, hogy a szíve gyorsan ver, és a magzat fejjel lefelé helyezkedik el a szülőcsatorna irányába. Hihetetlen látvány volt.

Láttak már ugyan magzatot mindannyian, mindennapos dolognak számított itt, a nőgyógyászatban, a *Intelligens Méhtartályok Osztálya* szomszédságában. Először ugyanis a nőgyógyászatban fordulnak meg a nők, akik gyermeket akarnak, majd a lefagyasztott petesejtjeiket a szomszédban termékenyítik meg, és helyezik el a megszokott módon egy tartályban. Kilenc hónapig ott nőnek az emberkéék, teljes genetikai térképpel, időközben elvégezhető korrekciókkal.

A nők 150 éve nem akarnak terhesek lenni. A nemi érés legoptimálisabb pontján lefagyasztatják a petesejtjeiket, majd akár partnerük, akár a genetikai térkép alapján legoptimálisabb egyéb férfi spermájával a nőknek legmegfelelőbb élethelyzetben és időben megtermékenyítik, és csecsemővé érlelik. Ezzel gyakorlatilag eltörölték a terhességgel járó összes egészségügyi kockázatot mind a magzat, mind az anya számára. Természetesen minden nőt és férfit sterilizálnak is az eljárás során.

És most itt van egy magzat, aki lassan beékelődik a szülőcsatornába. A nő egyre többet nyögött és láthatóan fokozódtak a fájdalmai. Nem tudták, ilyenkor milyen fájdalomcsillapítás lehetséges. A főorvos a szomszéd szobában ült, és éppen a 150 évvel ezelőtti tananyagot próbálta villámgyorsan átrágni magát.

Egy híres professzor viharzott be az ajtón. Három rezidens orvos követte, egy lépéssel lemaradva.

- Hogy hívják, kedves? – kérdezte az orvos.

- Maria.

- Jól véssék az agyukba, uraim, mert ilyet nem fognak még egyszer látni. Ez az eset bevonul a gyógyítás történetébe.

A kórteremben csendben tevékenykedett három ápolónő is. Az egyik óvatosan átvette az orvostól a nyivákoló hangon síró csecsemőt. A másik Maria fejénél állt, és az életfunkcióit figyelte. A harmadik az orvosi eszközöket szedte össze.

Hat hét múlva mind a három testében megdobbant egy magzat szíve. És minden nő, aki végigment a nőgyógyászat folyosóján, és áthaladt a kapun, szintén várandós lett.

Másfél éven belül kitört a legújabb neokorszak legnagyobb egészségügyi katasztrófája: az emberi élet újra megtapadt az anyaméhben.